

Újabb határt lépett át a "politikai korrektség" hazugsága

2018 február 02. Flag

Szöveg méret

Mentés

-
-
-

• [0](#)

5

Átlag: 5 (1 szavazat)

Mérték

A jó édesanyátokat! Erre tényleg csak ezt lehet mondani.

A kapitalizmus kíméletlenségét megoldotta egy multinacionális cég. Nincs kirúgás, nincs elbocsátás náluk. Pontosabban van. Csak ezentúl nem így hívják.

Nagyjából húsz évvel ezelőt lehetett, a kilencvenes évek végén. Franciaországból jöttem haza. Egyedül voltam, a kétórás út alatt újságokat olvastam. Jött a landolás, az utolsó újságomat is begyűrttem az elöttem levő ülés hátlójába. Ekkor odalépett hozzám a stewardess, harmincas francia nő és megkérdezte, rámutatva az éppen bepréselt Figarómra, hogy néhány percre kölcsönkérheti-e. Mondtam, hogy igen. Nehéz lenne azt állítani, hogy kedves lettem volna, főleg, mert késett a gép, és megint csak ehetetlen volt a vacsora a repülőn. Akkor legalább még adtak vacsorát, de ez egy más kérdés. Gondolatban már azt szerveztem, hogy este tizenegykor hol fogok enni.

Az újságomról így érthetően és elég hamar megfeledkeztem, ami érdekelt belőle, elolvastam, tehát amúgy is kidobtam volna. Vagyis egy perc alatt kiment a fejembe, hogy a stewardess valamiért elkérte. De aztán a leszállás kellős közepén megint odajött, visszaadta és szándéka szerint sokat sejtető mosolygással azt mondta, nézzem meg az ötödik oldalt, érdekes cikk van ott. És gyorsan eltűnt. Odalapoztam, gondoltam, hogy valamit bekarikázott, valami olyasmire számítottam, hogy letartóztattak egy utast Amerikában, mert túl későn kapcsolta ki a mobilt (mert felszállásnál túl későn kapcsoltam ki a mobilt), nem tudom, miért, de valamilyen pimaszságra gondoltam és már azt mérlegeltem, hogy mi a jobb, ha leszállás után egyértelműen elmagyarázom neki, hogy helyettem kinek osztogasson tanácsokat, vagy inkább írok egy agresszív levelet, törzsutasszámmal, mindennel a cégnek. Ez néhány másodperc volt, és látom, hogy nem karikázott be semmilyen cikket, hanem azt írta az ötödik oldal tetejére: Stéphanie és egy mobilszám. Mellé meg odarajzolt egy szívecskét. Mint egy Belmondo-vígjátékban.

Nem, nem lett szerelmes belém a stewardess. Nem bűvöltem el, ahogy még egy kólát kértem. Azzal sem, ahogy egy igent morogva a kezébe nyomtam az újságot. Ellenben minden bizonnyal volt egy afféle másodállása. Kurva volt. Másnap ment vissza a gép, este ráért egy kis pluszpénzt keresni.

Néhány nappal később elmeséltem az esetet egy éppen Pesten levő, francia távoli ismerősömnek. Történész volt, kicsit baloldali, de saját, akkori szocialista kormányával nagyon kritikus, értelmesnek tűnő ember. Felületes társalgás, gondoltam, jót nevetünk majd, esetleg viszonzozza két másik történettel. De nem. Elkomorodott és azt mondta: hát igen, ameddig nevükben sem kapják meg az emberek a tiszteletet, ez természetes. Majd kifejtette, hogy milyen durva a stewardess szó, milyen sokan használják mégis. Miért, minek kell hívni őket? Azt válaszolta, hogy nekik hivatalosan légikisasszonyok (nagyjából így lehetne lefordítani). Ok, ha mondjuk egyenesen úgy hívnánk őket, hogy az éter hölgyei, a levegő hercegnői, a magasságok királynői, akkor egyik sem egészítené ki a fizetését ilyen sajtós módon? Az ismerősöm azt mondta, hogy nem. Sőt. Ne túlozzak, nyilván nem hülyén kellene hívni őket, csak nem ilyen angolszászosan durván. Majd folytatta: én olvastam egy cikket, hogy a stewardesseket sérti a stewardess kifejezés. És hogy ehhez alkalmazkodjon a társadalom.

Eszembe jutott aztán egy másik élményem. Amikor megkérdeztem a párizsi metróban a jegyárust, hogy aznap is tart-e sztrájk. Mert nyilván akkor nem veszek napijegyet, ha nem tudom használni, mivel a metró nem jár. A kalitkában ülő nő agresszíven annyit mondott, hogy nem szoktunk sztrájkolni. Nem szoktak? De hát tegnap is sztrájk volt. Erre már fel is állt a székéből és annyit mondott: tegnap sem volt sztrájk, hanem szociális megmozdulást tartottunk!

Hát persze. Ha nem sztrájkolnak hívják, amikor egyetlen párizsi metró sem jár, hanem szociális mozgalomnak, akkor szinte már járnak is a metrók. És a világ a durva, amely nem hajlandó átvenni a kifejezéseiket. Még azt is megmondanák, hogy minek nevezzék az utasok azt, ami az utasoknak gondot okoz. Még a kifejezésekben is megkövetelnék a szolidaritást. Pontosabban, diktálják a szolidaritást. Nemcsak a közlekedés időszakos megszüntetésével terrorizálnák a világot, de a szóhasználat megkövetelésével is.

Néhány évvel később, Pesten, a kétezres évek közepe lehetett, a foci szövetségbe hívták akkori munkahelyemet. Az zavarta őket, hogy partjelzőnek hívtuk a partjelzőt. Kérdeztem, mégis, minek kellene hívni egy partjelzőt, mit mondtak? A partjelző pejoratív, nem szeretik ezt hallani a partjelzők. Hívjuk őket asszisztenseknek. Nyilván akkor nem fognak hibázni, vagy ne adj' Isten, elcsalni meccseket.

A politikailag korrekt nyelv kezdetét persze ismerjük. Az még biztosan indokolt volt, még ha ezzel nem is az érintetteknek csináltak jót, hanem valamiféle társadalmi lelkiismeret-furdalást akartak elhessegetni. Hogy egy közhelyszerű példát mondjak: a cigány-roma elnevezés. A Kádár-rendszerben az aljas cigányozás szinte

megengedett volt. Aztán kialakult, hogy romát kell mondani, mintha így nem lenne sértő a cigányozás a rádiókabaréban. Legalább a névvel mondjunk, kérjünk (hazudjunk) bocsánatot. Hasonló okai voltak Amerikában is a névmágiának – igaz, most már a fekete sem jó, afroamerikait kell mondani. És a sor folytatható. De itt legalább a gyökereit értjük (látjuk) az egésznek.

És aztán elindult az ?rület. A politikai korrekt beszéd hazugsága, nevetségessége, gusztustalansága, idiotizmusa.

Itt a legújabb.

Egy amerikai multinacionális cég, az Udacity kitalálta: ezentúl a kirúgásokat, elbocsátásokat nem ilyen kegyetlenül fogják hívni. Mintha annak az embernek, aki elveszti az állását, esetleg jogtalanul, indokolatlanul, méltatlanul, tehát ennek az embernek jobb lenne, ha nem nevével neveznék azt, ami történt vele. Hanem az új, politikailag korrekt nevével kerülne mondjuk 59 évesen utcára: felszabadítás, megszabadítás. És az idiotizmusról beszámoló Le Monde számára ez voltaképpen elfogadható, szerintük ez nem szemfogatóan aljas, sunyi elmebetegség. Nem kell bejárnia többet dolgozni (igaz, fizetést sem kap, igaz, biztosítása sem lesz, igaz, a gyerekeit nem tudja iskoláztatni, igaz, tönkretették az életét), de szabadságot nyer. Ennek a kirúgási módszernek már neve is van: Project Freedom. A jó édesanyjátokat! Erre tényleg csak ezt lehet mondani.

A balliberális véleményterror agressziója újabb és újabb kifejezéseket akar megtiltani, illet?leg bevezetni. Csakhogy az elmebaj egy ponton túl úgysem folytatható. Ha néhány idióta arra kényszeríti környezetét, hogy az elbocsátást felszabadításnak kelljen hívni, a normális emberek elég hamar el fognak odáig jutni, hogy mondjuk ne afroamerikaizzanak.

És akiknek elégük lesz (van) a politikai korrektség hazugságából, azok messze nem rasszisták. Nem bizony. Még egyszer: egyszer?en csak normális emberek.

Gábor László - www.888.hu

Tisztelt olvasók!

Legyenek olyan kedvesek és támogassák "lájkkukkal" a **Flag Polgári Magazin** Twitter oldalát a következ? címen: <https://twitter.com/syracuse73>. illetve a Facebook oldalát pedig az alábbi címen: <https://www.facebook.com/flagmagazin>

- Minden "lájk számít, segíti a magazin m?ködését!

Köszönettel és barátsággal!

www.flagmagazin.hu

Ajánló

